

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Humilitatem esse caussam exaltationis, docetur exemplo eius, qui ob
acum Abbas factus est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

quam venerat, non videbat. Ait autem ad postremum: Omnes, inquit, mihi adducite, deesse mihi videtur aliqua. Dicunt: Vnam, inquit, stultam habemus intrinsecus in coquina. Sic enim eas, quae à demone vexantur, appellant. At ille; Exhibete, inquit, ad me ipsam quoque, ut eam videam. Quo audito, supra memoratam vocare ceperunt. Quae cum nollet audire, sentiens, ut credo, aliquid aut fortassis hoc ipsum diuinam reuelatione cognoscens, dicunt ei: Sanctus Pyoterius te videre desiderat, erat enim vir fama ac nominis grandis. Cumq; ad eum fuisset exhibitus, vidissetq; panno frontem ipsius involutam, proiecit se ad pedes ipsius dicens: Benedic me, inquit. Quod rursus ad illius pedes tunc & ipsa fecit, ac dixit: Tu me benedic, Domine. Omnes sorores obstupuerunt simul, dicentes: Noli, abba, talem iniuriam sustinere; fatua est enim ista, quam cernis. Et Sanctus Pyoterius hoc ipsis omnibus ait: Vos, inquit, estis fatua; nam haec & vestra & mea est. Amma. Hoc enim in ea vocant illi feminas spirituales, & deprecor, Deum, ait, ut dignus ipsa in die iudicij merear inueniri. Quo audito, omnes simul ad pedes ipsius prociderunt, singula varia ei peccata propria confitentes. Alia enim abluens sordes catini supra eam se fudisse dicebat: alia verò colaphis eam à se verberatam saepe memorabat: alia naves ipsius sinapi impletas à se esse deslebat: cetera quoque diuersas referebant se ei iniurias irrogasse. Pro quibus omnibus Sanctus ille fuis Deo precibus egressus est. Post paucos autem dies non ferens illa tantam sui gloriam, tantoq; se nolens sororum honore cumulari, grauariq; se credens excusationibus singularum, egressa est de monasterio illo occultè, & quò ierit, in quem se miserit locum, vel quo sine defecerit, ad nullius potuit notitiam peruenire.

VIII.

Nimirum honore digni, dum honorem fugiunt ipsa humilitate honorem ornant, quemadmodum alij factu ac superbia decorant dignitatem. Appositè S. Bernardus, *Humilitas*, inquit, in honore, honor est ipsius honoris, & dignitas dignitatis. Omnis dignitas ipso dignitatis nomine indigna est, si humilia dedignatur. Si egregius es, esto tamen de grege: si omnibus praes, non dedigneris subesse. Sagittam quò altiùs volumus in caelum eiaculari, eò profundius aduersus terram in arcu deducimus; ita ille animam suam sublimissimè super astra promouebit, qui eam nouit in terris vehementissimè deprimere. Quis Regum Principumue Francisco altiùs se

se in

Bern. ferm.
34. in Cantic.

se in nihilum suum demisit? At quis altiùs in cælesti gloria eorumdem Regum Principum ué ascendit? Iam sedet inter Seraphinos, qui se locauit inter grauissimos peccatores. Ita & de Ioanne locutus est Seruator: *Amen dico uobis, non surrexit inter natos mulierum maior Ioanne Baptista: qui autem minor est in regno calorum, maior est illo*, in terris, vel in oculis suis. Neque Dei iudicia tantùm sunt ista, & hominum piorum, sed ipsi etiam mundi sapientes non rarò humilia superbis prætulerunt. E duobus in Abbatē vnus à Friderico Imperatore erat eligendus, quorum dispar virtus, & anceps electio. Suaserunt igitur, qui Imperatori à consilijs erant, vt eum præferret, qui regulam exactiùs deprehenderetur obseruare. Sciscitante autem, quo pacto id deprehendi posset, dixit vnus: Audiui omnes hos monachos à regula iuberi, vt acum secum gerant, signum paupertatis, ad reficiendas vestes. Vbi ergo congregati fuerint, ab insolente illo, qui sibi pecuniæ oblatione viam parare conatus est ad hanc dignitatem, acum pete, quasi ea, ex tempore vsurus ad extrahendam è digito temerè inductam spinam. Si acu caruerit, eamq; alter ille simplex exhibuerit, facile erit iudicare, vtri eorum regula magis cordi sit. Cui enim minima sunt nimis graua, erunt profectò maiora grauiora. Qui autem hæc parua curat, iure censebitur non negligere magna. Secutus prudens consilium Imperator, eum iussit esse Abbatem, apud quē acum repererat; apud quem autē eam deesse videbat, ad acum remisit. Qua historia audita, subiungit Apollonius: *Ignorauit hæctenus, tantam fuisse virtutem in acu: cui respondet Cæsarius: Virtus non est in acu, sed acus signum virtutis, id est, humilitatis est in monacho: ad resarciendum vestimenta sua dissoluta portat illam.* Locum igitur apud Imperatorem quoque habuit illa sententia: *Qui se exaltat, humiliabitur: & qui se humiliat, exaltabitur*; sicut & apud regem Angliæ, à quo itidem is, qui se infra omnes demiserat, omnibus ambitiosis antepositus est in prælatura, vt refert Polydorus Virgilius. Quòd si hominibus tantopere placet animi moderatio & modestia, vt eam gloriofis, ac se se æstimantibus anteponant; cur non idem faciat iustissimus rerum arbiter Deus? apud quem, teste S. Bernardo, *Sola est humilitas, qua exaltat, sola qua ducit ad vitam. Hæc via, non est alia præter ipsam.*

Matth. 11. 11.

Cæsarius I. 6. cap. 15.

Luc. 14. 11.

Polydor. Virgil. lib. 10. mihi pag 168.

S. Bernard. serm. 2. de Ascensione.

Qui aliter vadit, cadit potius, quàm ascendit. O peruersitas! ò abusus filiorum Adam! quia cùm ascendere difficilimum sit, descendere autem facillimum, ipsi & leuiter ascendunt, & descendunt difficilius; parati ad honores, ad celsitudines graduum Ecclesiasticorum, ipsis etiam Angelicis humeris formidandas. Adsequendum autem te, Domine IESU, vix inueniuntur, qui vel trahipatiantur, qui duci velint per viam mandatorum tuorum.

CAPVT XL.

An, & quam in se esse humilitatis causam innocentes, viri docti, iusti, pii, Sancti, Deipara, & adeò Christus ipse Dei Filius, deniq; superiores ratione inferiorum, iudicare & dicere possint?

I.

Iac. 4. 6.

Vt Deus omnes mortales humiles esse. Sic iubet: sic fauet. Nec enim tantùm *superbis resistit*, sed etiam *humilibus dat gratiam*, vt minis terreat, præmijs alliciat. Im-

Eccli. 3. 20.

mò à maioribus maiorem exigit humilitatem. *Quanto magnus es*, ait, *humilia te in omnibus, & coram Deo inuenies gratiam*; quoniam magna potentia Dei solius, & ab humilibus honoratur; à superbis impugnatur. Qui cur placerent Deo, cùm factus omnis faciat homines etiã hominib; fastidiosos? Pleraq; animalia cùm parua sunt gratiosa sunt: vilescunt, quando grandescunt. Cùm paruu-

1. Reg. 35. 16.

lus esses in oculis tuis, caput in tribubus Israel factus es, dicitur ad regem à Samuele, & subditur; *pro eo, quòd abiiecisti sermonem Domini, abiiecit te Dominus, ne sis rex*. Adeò humiles de stercore eleuat, & celatos de solio præcipitat; neque quisquam, ad cælestis gloriæ peruenit sublimitatem, qui se in hac vita non humiliavit. Et verò etiam quo quisque, coram Deo, maior fuit, eò se se magis factò

1. Reg. 17. 17.

ipso demisit. In regem iam vnctus erat Dauid, & tamen cibos fratribus, in castra portare non recusauit. Quantus erat Franciscus? quantæ innocentæ? quantorum operum honorù? quantæ sanctitatis, quantorum miraculorum patrat? & tamen hic tantus, quàm humilis fuit? Vt alios taceam sanctos, qui, cum Abrahamo, in terram prostrati dicere semper solebant oraturi: *Lo-*

Gen. 18. 27.

quar ad Dominum meum, cùm sim puluis & cinis? Ipsa Dei Mater, super